

Việt Nữ Kiếm

Tác giả: Kim Dung

Thể loại: Kiếm Hiệp

Ebook by Truyen368.com

Hai nghìn năm qua, ai ai cũng biết rằng "Tây Thi ôm ngực là hình ảnh đẹp nhất trên cõi đời này" vậy có mấy ai biết tại sao Tây thi lại phải ôm ngực như vậy chẳng...?

Nước Ngô sai tám võ sĩ tinh nhuệ của mình cùng một thanh kiếm báu sang biểu Việt Vương Câu Tiễn nhằm ý gì? Cứ như Phạm Lãi nói "Ý muốn thấy mình khó khăn mà nản lòng, không để tâm xâm phạm nước Ngô mà báo thù". Nhưng Câu Tiễn lẽ nào lại không báo mối thù nằm gai nếm mật cơ chứ... Phạm Lãi một lần vô tình nhìn thấy cuộc đấu kiếm của một thiếu nữ trẻ với tám tên kiếm sĩ của nước Ngô, tám tên đó đại bại và Phạm Lãi đã tìm được một tay kiếm thiên tài để huấn luyện cho đội quân của Câu Tiễn. A Thanh, người thiếu nữ giỏi kiếm thuật kia sẽ cùng với Phạm Lãi và Tây Thi sẽ có một mối tình tay ba ?

---> Cùng thảo luận truyện Việt Nữ Kiếm tại TRUYEN368.COM

Chương 1: Việt Nữ Kiếm

- Xin mời!

- Xin mời!

Hai kiếm sĩ quay ngược lưng kiếm, tay phải cầm cán kiếm, tay trái úp lên tay phải, cúi mình hành lễ.

Hai người đứng chưa yên vị, đột nhiên một làn ánh sáng trắng nhấp nháy, tiếp theo một tiếng "coong", lưng kiếm chạm nhau, hai bên cùng lùi lại một bước. Những người chung quanh ai nấy đều "ồ" lên một tiếng.

Kiếm sĩ áo xanh liên tiếp tung ra ba chiêu, kiếm sĩ áo gấm đều gạt ra được. Người áo xanh rút lên một tiếng dài, trường kiếm từ góc bên trái chém xuống, thế mạnh và nhanh. Kiếm sĩ áo gấm thân thủ nhanh nhẹn, nhảy vọt về phía sau, tránh được nhát kiếm. Chân trái y vừa chấm đất, thân hình đã vọt lên, liên tiếp đâm luôn hai kiếm, công kích đối thủ. Kiếm sĩ áo xanh không chuyển động, nhếch mép cười gằn, vung kiếm gạt ra.

Kiếm sĩ áo gấm đột nhiên tung mình chạy quanh đối thủ, mỗi lúc một nhanh. Người áo xanh chăm chú theo dõi mũi kiếm địch, mỗi khi địch động thủ lập tức vung kiếm gạt ra. Người áo gấm bắt thần lúc chuyển qua trái, lúc chuyển qua phải, thân pháp biến huyền bất định. Kiếm sĩ áo xanh chăm chú theo một lúc đã thấy mất hoa, quát lên:

- Người muốn tỉ kiếm hay muốn bỏ chạy?

Y lách cách đâm ra hai kiếm thẳng vào địch thủ. Thế nhưng người áo gấm chạy rất nhanh, khi kiếm tới nơi thì y đã ra nơi khác, chung qui mũi kiếm vẫn cách y khoảng một thước.

Kiếm sĩ áo xanh thu kiếm về che bên hông, chân phải hơi rùn xuống. Người áo gấm thấy ngay chỗ hở, vung kiếm đâm vào vai trái kẻ địch. Nào ngờ đó chỉ là dụ chiêu của người áo xanh, nên chỉ thấy kiếm vung lên một vòng, mũi kiếm nhanh nhẹn tuyệt luân đã đâm thẳng vào yết hầu. Kiếm sĩ áo gấm sợ hãi khôn tả, trường kiếm vọt khỏi tay phóng thẳng vào tâm oa địch thủ. Đó chẳng qua là kế sách chẳng đáng dừng hai bên cùng chết, nếu như địch vẫn tiến tới, ngực ắt trúng kiếm. Trong tình thế đó, đối phương ắt chỉ còn cách thu kiếm về đỡ, và y mới có đường thoát được cảnh ngộ khó khăn.

Nào ngờ kiếm sĩ áo xanh không né tránh, cổ tay chỉ hơi động, xoẹt một tiếng mũi kiếm đã đâm thẳng vào cổ họng địch thủ. Lại nghe keng một tiếng, trường kiếm người kia ném ra đâm vào ngực y đã rơi xuống đất.

Kiếm sĩ áo xanh cười hắc hắc mấy tiếng, thu kiếm về. Nguyên lai ngực y có mang một tấm hộ tâm kính nên mũi kiếm tuy có trúng nhưng không hề bị thương. Yết hầu người áo gấm máu vọt ra có vòi, thân thể dầy dựa không ngừng. Trong đám đồng bọn lập tức có kẻ chạy ra khiêng thi thể đi và lau chùi vết máu.

Kiếm sĩ áo xanh cho kiếm vào bao, tiến lên hai bước, cúi mình hành lễ với một vị vương gia ngồi trên một chiếc ghế bọc gấm ở hướng bắc. Vị vương gia đó mặc áo bào màu tía, hình dạng quái dị, cổ rất dài, mỏ nhọn như chim, mỉm cười, tiếng như ngựa hí:

- Tráng sĩ kiếm pháp tinh diệu, ban cho mười cân vàng.

Người áo xanh quỳ chân phải xuống, cúi mình tạ lễ:

- Tạ thưởng!

Vị vương gia đổ vung tay một cái, từ bên phải y một vị quan cao gầy, trạc ngoài bốn mươi, hô lớn:

- Kiểm sĩ hai nước Ngô Việt, tỉ thí lần thứ hai!

Từ phía đông trong phe người áo gấm, một hán tử thân hình to cao, tay cầm một thanh đại kiếm bước ra. Thanh kiếm dài đến hơn năm thước, thân kiếm rất dày, hiển nhiên nặng nề khác thường. Phía tây cũng bước ra một kiếm sĩ áo xanh, người tầm thước, trên mặt đầy những vết sẹo ngang dọc tính ra phải đến mười hai mươi ba nhát chém, chỉ mới nhìn cũng biết hẳn là tay đã từng trải qua không biết bao nhiêu trận đấu. Hai người hướng về vị vương gia qui xuống hành lễ, rồi chuyển mình đứng đối diện nhau, cúi mình chào.

Người áo xanh đứng thẳng người, nhếch mép cười một cách ác độc. Mặt y vốn dĩ đã mười phần xấu xí, nay điểm thêm nụ cười, trông lại càng khó coi. Kiếm sĩ áo gấm thấy hình dáng y như ma quỷ, không khỏi lạnh người, thở hắt ra một tiếng, từ từ đưa tay trái ra nắm lấy chuôi kiếm.

Kiểm sĩ áo xanh đột nhiên rú lên một tiếng dài, nghe như tiếng cho sói tru, vung kiếm nhắm địch thủ đâm tới. Người áo gấm cũng hú lên một tiếng, vung thanh đại kiếm nhắm kiếm của địch gạt ra. Kiếm sĩ áo xanh nghiêng người né tránh, trường kiếm đảo từ trái sang phải một vòng. Người áo gấm hai tay cầm kiếm múa lên khiến có tiếng kêu vù vù. Thanh đại kiếm đó ít ra cũng phải nặng đến năm mươi cân, nhưng chiêu số của y hết sức nhanh nhẹn.

Hai người ra sức chiến đấu thoát đã trên ba mươi chiêu, kiếm sĩ áo xanh bị thanh đại kiếm trầm trọng áp đảo phải liên tục lùi bước. Hơn năm mươi người áo gấm đứng ở phía tây lộ vẻ mừng ra mặt, xem ra trận đấu này bên họ ắt sẽ thắng.

Chỉ nghe thấy kiếm sĩ áo gấm quát lên một tiếng như sấm sét, vung thanh đại kiếm chém ngang. Kiếm sĩ áo xanh không cách nào tránh né, đánh vung trường kiếm hết sức gạt ra. Chỉ nghe keng một tiếng, hai thanh kiếm đụng vào nhau, nửa thanh đại kiếm gãy văng ra ngoài. Nguyên lai thanh kiếm của gã áo xanh sắc bén vô tỉ, đã chặt đứt kiếm đối phương thành hai đoạn. Thanh kiếm tiếp tục đi thêm một vòng chém xuống vạch một đường dài đến hai thước cắt từ yết hầu cho tới tận bụng dưới người áo gấm. Kiếm sĩ áo gấm rống lên từng hồi, lăn quay ra đất. Người áo xanh cúi nhìn thân hình to lớn của nạn nhân một hồi rồi tra kiếm vào vỏ, qui xuống hướng về vị vương gia hành lễ, trên mặt không dấu được vẻ đắc ý.

Viên quan kế bên vị vương gia nói:

- Tráng sĩ kiếm đã sắc bén mà nghệ thuật lại tinh tường, đại vương ban cho mười cân vàng.

Kiểm sĩ áo xanh tạ ơn lui về.

Bên cánh phía tây đứng một hàng tám người kiếm sĩ áo xanh, đối phó với hơn năm chục người kiếm sĩ áo gấm, hai bên nhân số chênh lệch thấy rõ.

Viên quan đó lại chậm rãi nói:

Kiểm sĩ hai nước Ngô Việt, tỉ đấu lần thứ ba!

Trong hai đội kiếm sĩ, mỗi bên lại có một người bước ra, hướng vào vị vương gia cúi đầu hành lễ xong đứng đối diện nhau. Đột nhiên một ánh sáng xanh chói mắt, ai nấy đều cảm thấy một hơi lạnh phả vào người. Trong tay kiếm sĩ áo xanh đã thấy một thanh kiếm dài chừng ba thước, rung động không ngừng, trông chẳng khác gì một giải lụa xanh lấp lánh. Viên quan khen ngợi:

- Kiếm tốt lắm!

Kiểm sĩ áo xanh hơi khom mình tạ ơn khen ngợi. Viên quan lại nói tiếp:

- Một người đánh một đã xem qua hai trận, lần này đánh đôi!

Trong đội áo gấm một người nữa bước ra, rút kiếm ra khỏi vỏ. Thanh kiếm đó sáng loáng như nước mùa thu, mới trông cũng biết là sắc bén. Trong đội áo xanh cũng bước ra thêm một người. Bốn người sau khi hướng về phía vị vương gia hành lễ, quay lại chào nhau. Chỉ thấy kiếm quang lấp lánh, trận đấu đã bắt đầu.

Trận đấu đôi này, kiếm sĩ cùng bên có thể phối hợp, giúp đỡ lẫn nhau. Chỉ mới vài hiệp, nghe keng một tiếng, một thanh kiếm của phe áo gấm đã bị địch thủ chém gãy. Thế nhưng người đó vẫn rất hùng hổ, vung nửa thanh kiếm còn lại nhảy xổ vào địch thủ. Trường kiếm của gã kiếm sĩ áo xanh lại lấp lánh, chỉ nghe xoẹt một tiếng, cánh tay bên phải của y bị chém đứt đến tận vai, tiếp theo thêm một kiếm đâm ngập vào giữa tâm oa.

Hai người bên kia vẫn đấu liên tục không ngừng, không để ý đến kiếm sĩ áo xanh đắc thắng đứng rình bên cạnh. Bỗng dưng trường kiếm của y vung ra, xoẹt một tiếng chém đứt làm đôi thanh kiếm trong tay người áo gấm. Thanh kiếm đó lại đâm thẳng tới ngập thẳng vào ngực, xuyên qua tới tận sau lưng.

Vị vương gia cười ha hả, vỗ tay:

- Kiếm đã sắc mà kiếm pháp cũng rất hay! Mau thưởng rượu, thưởng vàng! Để bốn người đấu bốn người xem thế nào!

Hai bên mỗi đội lại bước ra bốn người, hành lễ xong rút kiếm đấu. Bên phe áo gấm thua liền ba trận, chết mất bốn người nên kỳ này bốn người ra đấu hết sức liều mạng, nhất quyết phải thắng một lần. Chỉ thấy hai người áo xanh phân hai bên tả hữu giáp công một

người áo gấm, còn lại ba người áo gấm xông vào tấn công khiến hai người áo xanh phải liên tiếp đỡ gạt. Hai người áo xanh chỉ toàn thế thủ, chiêu số nghiêm mật nhưng không đánh trả chiêu nào khiến cho ba người áo gấm không cách gì giúp đỡ lẫn nhau. Còn lại hai người áo xanh đánh một, chỉ trong mười chiêu đã giết được đối thủ, rồi lại tiếp tục tấn công một người áo gấm khác. Hai người áo xanh kia vẫn theo kiểu cũ, chỉ thủ mà không công, cầm chân hai người áo gấm, để cho đồng bọn hai người đánh một giết chết kẻ địch.

Những người áo gấm đứng xem thấy bên mình chỉ còn có hai người, ai thắng ai thua đã thấy rõ, nên thầy đều cất tiếng la ó, rút kiếm định xông vào chém chết cả tám người áo xanh.

Viên quan vội lớn tiếng:

- Những người học kiếm phải biết tuân theo kiếm đạo!

Thần khí và âm thanh của y có một uy lực khiến cho phe áo gấm lập tức phải lắng ngay xuống. Bấy giờ mọi người ai nấy đều thấy rõ, bốn người kiếm sĩ áo xanh, kiếm pháp không đồng, hai người thủ thế hết sức nghiêm nhặt, còn hai người công thế lại hết sức độc địa, chia hai bên tấn công vào. Kẻ thủ chỉ cốt cầm chân đối phương, giữ được một người đều cho người giữ thế công lấy nhiều thắng ít, theo lối tằm ăn dâu. Cứ theo cách thức ấy thì dù đối phương võ công có cao bao nhiêu, phe áo xanh cũng khó mà thắng được. Không nói gì bốn người đánh bốn người, mà lấy bốn đánh sáu, đánh tám họ cũng có thể thắng. Hai người giữ thế thủ thì triển kiếm chiêu trông như một mạng lưới, dù phải đối phó với năm, sáu người cũng vẫn không sao.

Lúc đó trên đấu trường, hai người kiếm sĩ áo xanh đang dùng thế thủ để cầm chân một người áo gấm, còn bên kia hai người áo xanh khác nhanh nhẹn công kích giết thêm một người áo gấm thứ ba, lập tức quay lại giáp công người còn lại. Hai người vốn thủ thế lập tức lui ra đứng một bên quan sát. Người áo gấm còn lại tuy thấy chắc chắn sẽ thua, nhưng không buông kiếm đầu hàng mà lại hết sức chiến đấu. Đột nhiên bốn người kiếm sĩ áo xanh cùng hét lên một tiếng, bốn thanh kiếm cùng đâm ra, phân ra trên dưới, trái phải, cùng trúng vào kiếm sĩ áo gấm.

Người áo gấm bị đâm bốn nhát lập tức chết ngay, nhưng mắt vẫn mở trừng trừng, mồm há hốc. Bốn người áo xanh cùng rút kiếm ra, giơ chân trái lên chùi kiếm vào giày cho sạch vết máu, nghe cách một tiếng đã tra kiếm vào vỏ. Những động tác đó xem ra rất nhanh nhẹn, nhưng phải nói cái khó là làm sao họ làm thật đều, cùng giơ chân trái lên, cùng chùi vết máu, cùng tra vào bao, tất cả đều chỉ nghe một tiếng mà thôi.

Vị vương gia cười ha hả, vỗ tay:

- Hảo kiếm pháp, hảo kiếm pháp! Kiếm sĩ của thượng quốc nổi danh thiên hạ, hôm nay quả thực cho chúng ta được mở mắt. Ban cho bốn vị kiếm sĩ, mỗi người mười cân vàng.

Bốn người kiếm sĩ áo xanh đồng loạt cúi mình tạ ơn. Cả bốn khom lưng, bốn cái đầu thành một đường thẳng, không người nào cao, người nào thấp, không biết họ phải mất bao nhiêu công phu mới luyện được đều như thế.

Một người áo xanh tiến lên, bưng một chiếc hộp dài thếp vàng, nói:

- Vua bên tề quốc đa tạ hậu lễ của đại vương, sai thần dâng lên một thanh bảo kiếm để đáp lại. Kiếm này tề quốc mới đúc, mong đại vương thưởng ngoạn.

Vị vương gia nọ cười đáp:

- Xin đa tạ. Phạm đại phu, nhận lấy đưa ta xem nào!

Vị vương gia đó là Việt vương Câu Tiễn. Viên quan đó là Việt quốc đại phu Phạm Lãi. Những kiếm sĩ áo gấm là vệ sĩ trong cung của Việt vương, còn tám người kiếm sĩ áo xanh là sứ giả của Ngô vương Phù Sai đưa lễ vật sang. Trước đây Việt vương bị Phù Sai đánh bại, nằm gai nếm mật, rắp tâm báo cừu, tuy ngoài mặt đối với Ngô vương mười phần cung thuận, nhưng ngày đêm không ngừng huấn luyện sĩ tốt, chờ cơ hội đánh nước Ngô. Để thám thính quân lực Ngô quốc, y liên tiếp sai cao thủ trong đám vệ sĩ ra đấu kiếm với kiếm sĩ nước Ngô, không ngờ mới có mấy trận đã chết mất tám tay hảo thủ. Câu Tiễn vừa sợ, vừa tức, tuy mặt không động thanh sắc, vẫn phải lộ vẻ tán thưởng tài ba kiếm khách nước Ngô.

Phạm Lãi tiến lên mấy bước, đón lấy cái hộp vàng, chỉ thấy nhẹ bồng, giống như hộp không, lập tức mở ra xem. Những người chung quanh không ai thấy được trong hộp có gì, chỉ thấy mặt Phạm Lãi thoáng một ánh màu xanh mờ mờ phũ, đều kêu "a" lên một tiếng, lộ vẻ kinh dị. Hiển nhiên là kiếm khí chiếu lên mặt khiến cho râu tóc, chân mày đều mang sắc biếc.

Phạm Lãi bưng hộp đến trước Việt vương, cúi mình tâu:

- Xin mời đại vương xem!

Câu Tiễn thấy hộp trong lót gấm, đặt một thanh kiếm dài chừng ba thước, thân kiếm thật mỏng, mũi kiếm lóng lánh, biến huyền vô chừng, buột miệng khen:

- Kiếm tốt thực!

Việt vương cầm lên xem, chỉ thấy mũi kiếm liên tiếp rung động, tưởng chừng như chỉ lắc nhẹ một cái, kiếm sẽ gãy ngay, bụng nghĩ thầm:

- Kiếm này mỏng manh như thế, chắc chỉ cầm chơi, không dùng được vào việc gì!

Người đứng đầu toán kiếm sĩ áo xanh rút trong bọc ra một mảnh lụa mỏng, tung thẳng lên trời rồi nói:

- Xin đại vương giờ ngang kiếm ra, lưỡi kiếm hướng lên. Đợi cho lụa rơi trên kiếm, sẽ thấy kiếm này không phải như kiếm thường!

Chỉ thấy mảnh lụa mỏng từ lưng chừng không vật vờ bay, Việt vương giờ tay ra, lụa rơi ngay trên thanh kiếm. Nào ngờ miếng lụa không ngưng lại mà tiếp tục rơi, nhẹ nhàng đậu trên mặt đất. Hóa ra vuông lụa đã bị cắt thành hai, kiếm sắc như thế không ai có thể ngờ được. Điện trên điện dưới tiếng hoan hô vang động.

Kiếm sĩ áo xanh nói tiếp:

- Kiếm này tuy mỏng manh thật, nhưng đựng với kiếm nặng nề khác không bị gãy đâu!

Câu Tiễn nói:

- Phạm đại phu, đem ra thử xem nào!

Phạm Lãi đáp:

- Vâng!

Hai tay nâng hộp kiếm lên để cho Câu Tiễn đặt vào, lùi lại mấy bước, quay lại đi đến trước mặt một kiếm sĩ áo gấm, cầm kiếm ra, nói:

- Rút kiếm ra thử coi!

Kiếm sĩ cúi mình hành lễ, rút kiếm đeo trên mình ra, giờ lên trên cao không dám hạ thủ. Phạm Lãi hét to:

- Chém xuống!

Kiếm sĩ áo gấm thưa:

- Vâng!

Gã vung thanh kiếm ra trước mặt. Phạm Lãi giờ kiếm ra gạt, chỉ nghe keng một tiếng nhỏ, trường kiếm của kiếm sĩ áo gấm đã đứt làm đôi. Nửa thanh kiếm rơi xuống tường như văng vào Phạm Lãi. Phạm Lãi nhẹ nhàng nhảy qua tránh được. Mọi người ai nấy đều ồ lên một tiếng, không hiểu tán thưởng thanh kiếm sắc bén hay khen ngợi thân thủ nhanh nhẹn của Phạm đại phu.

Phạm Lãi đặt lại kiếm vào hộp, cúi mình đặt xuống bên chân Việt vương. Câu Tiễn nói:

- Xin mời kiếm sĩ thượng quốc ra ngoài ăn yến lãnh thưởng!

Tám người kiếm sĩ áo xanh hành lễ xuống điện. Câu Tiễn vung tay một cái, các kiếm sĩ áo gấm cùng tất cả thị vệ lập tức lui ra, chỉ còn lại một mình Phạm Lãi.

Câu Tiễn nhìn thanh kiếm dưới chân, lại nhìn máu tươi còn loang đầy mặt đất, xuất thần hồi lâu mới hỏi:

- Nghĩ sao?

Phạm Lãi nói:

- Kiếm thuật võ sĩ nước Ngô không phải ai cũng tinh thông như tám gã này. Binh khí võ sĩ nước Ngô, không chắc ai ai cũng đã sắc bén như vậy. Tuy nhiên cứ xem đây cũng đủ. Cái đáng lo nhất là thuật chiến đấu đồng người của bọn họ, biết áp dụng Tôn tử binh pháp một cách khéo léo, thần xem hiện nay quả là vô địch thiên hạ.

Câu Tiễn trầm ngâm rồi nói:

- Phù Sai sai tám người này sang dâng bảo kiếm, đại phu thử nghĩ y có ý định gì?

Phạm Lãi tâu:

- Y muốn cho mình thấy khó khăn mà nản lòng, không để tâm xâm phạm nước Ngô báo thù.

Câu Tiễn giận dữ, cúi mình lấy thanh bảo kiếm trong hộp ra, vung tay một cái, chỉ nghe một tiếng soạt đã chém đứt một bên ghế ngồi, lớn tiếng nói:

- Dù có muôn vạn khó khăn thì Câu Tiễn này cũng không vì sợ khó mà lùi bước. Rồi sẽ có ngày ta bắt được Phù Sai, dùng ngay thanh kiếm này chém đầu nó!

Nói xong lại vung kiếm lên chặt làm đôi một cái ghế bằng gỗ đàn khác.

Phạm Lãi khom lưng nói:

- Xin chúc mừng đại vương, chúc mừng đại vương!

Câu Tiễn ngạc nhiên:

- Trước mắt thấy đám võ sĩ nước Ngô tài nghệ như thế, có gì mà mừng mà vui?

Phạm Lãi nói:

- Đại vương nói là dù có muôn vàn khó khăn cũng không lùi bước. Nếu như đại vương quả có quyết tâm như thế, đại sự sẽ thành. Việc khó khăn trước mắt ngày hôm nay, nên mời thêm Văn đại phu đến cùng nhau thương nghị.

Câu Tiễn nói:

- Hay lắm, người ra truyền lệnh mời ngay Văn đại phu đi.

Phạm Lãi đi ra khỏi điện, truyền lệnh cho thái giám đi mời đại phu Văn Chung, tự mình đứng ngay bên cửa để chờ. Chẳng mấy chốc, Văn Chung đã phi ngựa đến cùng sánh vai với Phạm Lãi vào cung.

*

**

Phạm Lãi vốn người đất Upsilon nước Sở, tâm tính phóng khoáng không nề tiểu tiết, làm gì cũng không ai đoán nổi ý tứ, người xứ đó ai cũng gọi y là "gã Phạm khùng". Khi Văn Chung làm huyện lệnh đất Upsilon, nghe tên Phạm Lãi, nên sai bộ thuộc đến thăm. Gã bộ thuộc gặp Phạm Lãi rồi về trình:

- Tên này là tên khùng nổi tiếng ở vùng này, ăn nói lung tung chẳng đâu vào đâu.

Văn Chung cười:

- Người nào hành sự không giống người khác, ắt bị người đời chê cười là phá rối, có ý kiến cao minh hơn người thì bị chê là hồ đồ. Các người làm thế nào mà hiểu nổi Phạm tiên sinh được.

Rồi tự mình đến thăm Phạm Lãi. Phạm Lãi tránh mặt không gặp nhưng liệu rằng Văn Chung sẽ quay lại lần nữa nên mượn áo khăn của anh, ăn mặc chỉnh tề ngồi đợi. Quả nhiên chẳng bao lâu Văn Chung lại đến. Hai người gặp nhau, đàm luận hồi lâu về đạo vương bá, tâm đầu ý hợp, cứ tiếc là gặp nhau quá trễ.

Hai người biết rằng đất trung nguyên tình hình ngày càng thêm căng thẳng, nước Sở tuy lớn nhưng loạn, trước mắt thấy làm nên nghiệp bá ắt tại đông nam. Thành thử Văn Chung từ quan, cùng Phạm Lãi đến nước Ngô. Lúc ấy Ngô vương đang trọng dụng Ngũ Tử Tư, nói gì nghe nấy, thế nước đang thời hưng vượng.

Phạm Lãi và Văn Chung lưu lại kinh thành Cô Tô mấy tháng, thấy các chính sách của Ngũ Tử Tư đưa ra trị quốc hết sức trác tuyệt, xét ra mình không dễ gì hơn được y. Hai người thương nghị với nhau, nhận rằng nước Việt ở ngay cạnh nước Ngô, phong tục tương tự, đất đai tuy nhỏ hơn, nhưng cũng có thể đủ chỗ thi thố tài năng, nên rủ nhau đến đó. Câu Tiễn gặp hai người, sau khi đàm luận tỏ ra kính phục, nên đều phong họ làm đại phu.

Nhưng Câu Tiễn không nghe lời Văn Chung, Phạm Lãi khuyên nhủ đem quân đánh Ngô, dùng Thạch Mãi làm tướng, bị đại bại trên bờ sông Tiền Đường. Câu Tiễn bị vây ở Cối Kê toan tự vận. Trong khi nguy cấp, Văn Chung, Phạm Lãi liền kể đem tiền mua được Thái Tề nước Ngô là Bá Hi để thay Việt vương trần tình. Ngô vương Phù Sai không nghe lời Ngũ Tử Tư, thuận cho Việt vương cầu hòa, chỉ bắt Câu Tiễn về nước Ngô nhưng sau cũng thả. Từ đó Việt vương nằm gai nếm mật, quyết chí phục hận, thi hành chín chính sách do Văn Chung thảo ra để diệt Ngô.

Chín chính sách đó thứ nhất là tôn trời đất, kính quỷ thần để Câu Tiễn nung nấu cái tâm tất thắng. Thứ hai là đem tiền bạc, của cải đem cống tặng vua Ngô để cho vua Ngô quen thói xa xỉ mà quên việc đề phòng nước Việt. Thứ ba là qua nước Ngô vay lương, sau lấy thóc đã nấu chín đem trả. Ngô vương thấy thóc tốt nên phát cho dân làm giống, gieo không nảy mầm khiếm dân Ngô bị đói. Thứ tư là đem hai mỹ nữ, Tây Thi và Trịnh Đán dâng lên Phù Sai, để cho vua nước Ngô mê luyện nữ sắc, không lo gì đến chính sự. Thứ năm là cống những thợ khéo để khiến cho Ngô vương hao tài tốn của trong việc xây cất cung thất, điện đài. Thứ sáu là đút lót cho bọn gian thần, tay chân Ngô vương để họ làm bại hoại triều chính. Thứ bảy là tìm cách ly gián Phù Sai với các trung thần, để đến nỗi sau này Ngô vương ép Ngũ Tử Tư tự sát. Thứ tám là tích súc lương thảo, làm cho dân giàu nước mạnh. Thứ chín là rèn đúc vũ khí, huấn luyện sĩ tốt, chờ cơ hội đánh nước Ngô.

Tám thuật trên đều thành công, riêng có việc thứ chín nay gặp khó khăn. Trước mắt thấy Ngô vương sai tám kiếm sĩ sang, binh khí đã sắc bén, kiếm thuật lại tinh tường, kiếm sĩ nước Việt khó mà thủ thắng.

Phạm Lãi đem cuộc tỉ kiếm vừa qua kể lại cho Văn Chung. Văn Chung nhàu mày nghĩ ngợi:

- Nay Phạm hiền đệ, kiếm sĩ nước Ngô, kiếm sắc thuật tinh, đã khó đối phó nhưng nếu họ lại còn biết đem binh pháp Tôn Tử áp dụng vào quần đấu, cái đó mới thực là khó khăn.

Phạm Lãi đáp:

- Chính thế, thời trước Tôn Võ Tử phò tá Ngô Vương, cầm quân phá Sở, đánh vào Dĩnh Đô, dùng binh như thần, thiên hạ không ai bì kịp. Nước Tề, nước Tấn tuy lớn mà cũng không nước nào dám chống lại Ngô. Binh pháp Tôn Tử có viết: Ngã chuyên vi nhất, địch phân vi thập, thị dĩ thập công kỳ nhất dã, tặc ngã chúng nhi địch quả. Năng dĩ chúng địch quả giả, tặc ngô chi sở dĩ chiến giả, ước hĩ (Nếu như ta tập trung làm một mà địch chia ra thành mười, ta lấy mười chống một, tức là ta đông mà địch ít. Ta dùng nhiều chống ít, người nào đánh với ta ắt phải ở thế nguy)[1]. Bốn người bên Ngô đánh với bốn người bên mình, họ lấy hai chống một, tức là lấy đông đánh ít, làm gì mà không thắng.

Hai người còn đang bàn luận thì đã đến trước mặt Việt Vương. Chỉ thấy Câu Tiễn tay vẫn còn cầm thanh kiếm mỏng như lá lúa, bản thân như người mất hồn.

Một hồi lâu, Câu Tiễn mới ngừng lên hỏi:

- Nay Văn đại phu, trước đây nước Ngô có vợ chồng Can Tương, Mạc Tà, giỏi nghề đúc kiếm. Nước Việt ta cũng có Âu Trĩ Tử là thợ giỏi, tài cũng chẳng kém gì. Thế nhưng ngày nay, cả ba người Can Tương, Mạc Tà, Âu Trĩ Tử chẳng ai còn sống. Nước Ngô có cao thủ đúc kiếm tài giỏi như thế, chẳng lẽ nước Việt ta từ khi Âu Trĩ Tử chết đi, không còn ai nữa à?

Văn Chung đáp:

- Thần nghe Âu Trĩ Tử có hai người đồ đệ, một người là Phong Hồ Tử, một người là Tiết Chúc. Phong Hồ Tử nay ở nước Sở, Tiết Chúc vẫn còn ở nước Việt ta.

Câu Tiễn mừng quá, nói:

- Đại phu mau mau mời Tiết Chúc đến đây, lại phái người sang nước Sở mang tiền bạc đón Phong Hồ Tử trở về nước Việt.

Văn Chung tuân lệnh lui về.

Sáng sớm hôm sau, Văn Chung vào triều báo tin đã sai người sang Sở, Tiết Chúc cũng đã được lệnh vào chầu. Câu Tiễn vừa gặp Tiết Chúc, liền hỏi:

- Sư phụ người là Âu Trĩ Tử từng phụng mệnh tiên vương đúc ra năm thanh kiếm. Năm thanh kiếm đó, tốt xấu thế nào nói ta nghe thử xem nào?

Tiết Chúc khẩu đầu:

- Tiểu nhân từng nghe tiên sư nói là trước đây phụng mệnh tiên vương đúc năm thanh kiếm, gồm có ba thanh kiếm lớn, hai thanh kiếm nhỏ. Thanh thứ nhất tên là Trạ Lư, thanh thứ hai là Thuần Quân, thanh thứ ba là Thắng Tà, thanh thứ tư là Ngự Trường, thanh thứ năm là Cự Khuyết. Hiện nay Trạ Lư đang ở nước Sở, Thắng Tà, Ngự Trường ở nước Ngô, Thuần Quân, Cự Khuyết đang ở trong cung của đại vương.

Câu Tiễn gật đầu:

- Chính thế!

Nguyên lai trước đây khi nghe tin Việt vương Doãn Thường đúc được năm thanh kiếm, Ngô vương hay tin sai người sang đòi. Doãn Thường thấy nước Ngô mạnh, đành phải đem ba thanh Trạ Lư, Thắng Tà, Ngự Trường đem cống. Về sau Ngô Vương Hạp Lư đem thanh Ngự Trường đưa cho Chuyên Chư hành thích Vương Liêu. Thanh kiếm Trạ Lư bị rơi xuống nước, sau Sở vương tìm được. Vua nước Tần nghe tin đòi không được nên đem quân đánh Sở nhưng Sở vương nhất định không giao.

Tiết Chúc bầm:

- Tiên sư từng nói là trong năm thanh kiếm thì thanh Thắng Tà là hạng nhất, Thuần Quân, Trạ Lư là thứ hai, rồi đến Ngự Trường. Cự Khuyết đứng hạng chót. Khi đúc thanh Cự Khuyết, vàng và đồng không hợp được với nhau nên Cự Khuyết chỉ sắc bén chứ không phải là bảo kiếm.

Câu Tiễn nói:

- Thế ra hai thanh Thuần Quân, Cự Khuyết của ta không địch được với Thắng Tà, Ngự Trường của vua Ngô ư?

Tiết Chúc sợ hãi:

- Tiểu nhân nói thẳng, đáng chết, xin đại vương thứ tội.

Câu Tiễn trầm ngâm không nói, nhưng cứ như lời Tiết Chúc thì hai thanh kiếm nước Việt không thể so được với hai thanh kiếm nước Ngô.

Phạm Lãi chen vào:

- Tiên sinh học được nghệ thuật của tôn sư, vậy thử xây lò đúc kiếm, đúc vài thanh bảo kiếm, lẽ gì không sánh được với kiếm nước

Ngô.

Tiết Chúc nói:

- Xin thưa với đại phu, tiểu nhân không đúc kiếm được.

Phạm Lãi hỏi:

- Chẳng hay vì có gì?

Tiết Chúc đưa hai bàn tay ra, chỉ thấy cả hai bên ngón tay cái và ngón tay trỏ đều cụt lùn, hai bàn tay chỉ có sáu ngón tay. Tiết Chúc điềm nhiên nói:

- Muốn có kinh lực đúc kiếm phải có sức của hai ngón cái, ngón trỏ. Tiểu nhân là kẻ tàn phế không thể làm được.

Câu Tiễn ngạc nhiên hỏi:

- Bốn ngón tay người phải chẳng bị kẻ thù chặt đứt?

Tiết Chúc đáp:

- Không phải kẻ thù, mà chính là sư huynh của tiểu nhân chặt đấy.

Câu Tiễn lại càng lạ lùng:

- Sư huynh của người là Phong Hồ Tử phải không? Tại sao y lại chặt đứt tay người? A, chắc là thuật đúc kiếm của người trội hơn y, nên y mang lòng đố kỵ, chặt ngón tay người để người không thể đúc kiếm được nữa.

Tiết Chúc không muốn nói về chuyện của sư huynh, chỉ im lặng không trả lời suy nghiệm của Câu Tiễn. Câu Tiễn nói tiếp:

- Quả nhân bản tâm muốn sai người sang Sở đón Phong Hồ Tử về. E rằng y sợ người báo thù nên chắc không chịu về.

Tiết Chúc thưa:

- Xin đại vương lượng xét, Phong sư huynh hiện nay đang ở nước Ngô chứ không phải ở nước Sở.

Câu Tiễn giật mình, hỏi:

- Y... y ở nước Ngô ư? Tại Ngô làm gì thế?

Tiết Chúc thưa:

- Ba năm trước đây, Phong sư huynh có đến nhà của tiểu nhân, đưa cho coi một thanh bảo kiếm. Tiểu nhân vừa nhìn thấy liền giật mình, hóa ra đó là một thanh kiếm báu mà tiên sư Âu Trĩ Tử trước đây đúc tại nước Sở, tên là Công Bố, trên thân kiếm có vân như dòng nước chảy, từ cán đến tận mũi, chỉ một đường không đứt đoạn. Tiểu nhân đã từng nghe tiên sư nói qua nên thoát trông đã biết ngay. Hồi đó tiên sư phụng mệnh Sở vương đúc ba thanh kiếm, một là Long Uyên, hai là Thái A, ba là Công Bố. Sở vương thích lắm, không hiểu vì sao lại lọt vào tay sư ca.

Câu Tiễn nói:

- Chắc là Sở vương ban cho sư huynh người đó!

Tiết Chúc thưa:

- Nói là Sở vương ban cho thì cũng không sai, nhưng đã qua tay hai người rồi. Theo lời Phong sư huynh, sau khi tướng nước Ngô đem quân phá Sở rồi, Ngũ Tử Tư đào mả Sở Bình vương lên lấy roi đánh vào tử thi, mới thấy trong mộ có thanh kiếm này. Khi về lại nước Ngô, nghe đến danh Phong sư huynh, nên y mới đem kiếm này tặng cho, nói là vốn của tiên sư đúc nên nay đưa cho Phong sư huynh gìn giữ.

Câu Tiễn giật mình:

- Ngũ Tử Tư dám đem kiếm báu cho người khác, quả thực khí độ anh hùng, quả thực anh hùng!

Bỗng dưng cười ha ha:

- May là Phù Sai trúng kế của ta, ép được y tự sát, ha ha, ha ha!

Câu Tiễn cười không ai dám lên tiếng. Một hồi lâu sau, y mới hỏi:

- Ngũ Tử Tư đem thanh Công Bố tặng cho sư huynh người để sai y làm gì?

Tiết Chúc thưa:

- Theo lời Phong sư huynh thì khi đó Ngũ Tử Tư chỉ nói là vì ngưỡng mộ tiên sư, chứ không đòi gì cả. Phong sư huynh được thanh bảo kiếm, trong lòng cảm kích, nghĩ là Ngũ tướng quân dám đem một vật báu hi hữu thế gian đem tặng cho mình, không thể không tự mình đến gặp mặt tạ ơn. Cho nên y mới sang nước Ngô, đến nhà Ngũ Tử Tư, được Ngũ tướng quân dùng lễ thượng tôn đãi đằng, lưu lại trong dinh, hết sức nồng hậu.

Câu Tiễn nói:

- Ngũ Tử Tư khiến cho người khác phải đem tính mạng ra hi sinh cho mình, đều dùng thủ đoạn đó. Trước đây y sai Chuyên Chư hành thích Vương Liêu, ắt cũng như thế.

Tiết Chúc nói:

- Đại vương liệu sự như thần. Thế nhưng Phong sư huynh nào biết được âm mưu của Ngũ Tử Tư, sau khi thụ ân hậu hĩ như vậy, trong lòng hết sức cảm kích, mới hỏi xem mình có thể làm được việc gì. Ngũ Tử Tư trước sau chỉ nói: "Các hạ nhọc lòng đến nước Ngô, là khách quý của nước Ngô, không dám nhờ nhờ gì cả".

Câu Tiễn chửi:

- Tên già gian xảo, y lấy thoái làm tiến đấy mà.

Tiết Chúc thưa:

- Đại vương quả sáng suốt có thể nhìn xa vạn dặm. Phong sư huynh sau cùng thưa thật với Ngũ Tử Tư là y không có tài cán gì ngoài tài đúc kiếm, nay được đãi đằng hậu như thế xin đúc vài thanh bảo kiếm dâng tặng.

Câu Tiễn vỗ đùi nói:

- Có thể chứ!

Tiết Chúc nói tiếp:

- Ngũ Tử Tư lại nói là nước Ngô bảo kiếm cũng đã nhiều, chẳng cần đúc thêm làm gì nữa. Đúc kiếm cực kỳ hao tổn tâm lực, ngày xưa Can Tương, Mạc Tà đúc kiếm không thành, Mạc Tà phải nhảy vào trong lò đúc, bảo kiếm mới đúc xong. Cái thảm sự đó nhất định không để cho lại xảy ra nữa.

Câu Tiễn lạ lùng:

- Y quả thực không mong Phong Hồ Tử đúc kiếm cho y ư? Thế thì lạ thật.

Tiết Chúc thưa:

- Lúc đó Phong sư huynh cũng lấy làm lạ. Một hôm, Ngũ Tử Tư lại đến tân quán cùng Phong sư huynh nhàn đàm, mới nói tới chuyện nước Ngô cùng các nước ở phương Bắc như nước Tề, nước Tấn tranh bá đồ vương, tuy chiến sĩ nước Ngô dũng khí có thừa, ngặt là dùng xe chiến đấu lại có chỗ chẳng kịp, nếu như xảy ra bộ chiến, kiếm kích đang dùng cũng chẳng sắc bén bằng. Lúc đó Phong sư huynh mới cùng y đàm luận về thuật đúc kiếm. Hóa ra cái việc mà Ngũ Tử Tư muốn đúc, chẳng phải chỉ là một hai thanh bảo kiếm mà là hàng nghìn, hàng vạn thanh kiếm sắc.

Câu Tiễn lúc đó mới tỉnh ngộ, không nhịn nổi phải kêu lên "Oái chà" một tiếng đồng thời liếc mắt nhìn Văn Chung, Phạm Lãi. Văn Chung lúc ấy mặt đầy nét lo, còn Phạm Lãi thì ngờ ngẩn như người mất hồn, bèn hỏi:

- Phạm đại phu, ý người thế nào?

Phạm Lãi đáp:

- Ngũ Tử Tư tuy diệu kế đa đoan, không nói y đã chết rồi mà nếu như có còn tại thế, cũng không thoát khỏi bàn tay đại vương.

Câu Tiễn cười:

- Hắc hắc, chỉ e quả nhân không phải đối thủ của Ngũ Tử Tư đâu.

Phạm Lãi nói:

- Ngũ Tử Tư đã bị đại vương dùng xảo kế trừ đi rồi, không lẽ y còn làm hại nước Việt được sao?

Câu Tiễn ha hả cười:

- Điều đó cũng chẳng sai. Tiết Chúc, sư huynh người nghe lời Ngũ Tử Tư, giúp y đúc kiếm chẳng?

Tiết Chúc thưa:

- Chính thế. Thế rồi Phong sư ca đi theo Ngũ Tử Tư đến xưởng đúc kiếm ở Mạc Can sơn, thấy hơn một ngàn thợ đang rèn kiếm, nhưng phép tắc chưa thật là hay, nên đứng ra chỉ điểm, thành ra từ đó kiếm nước Ngô sắc bén không nước nào bì kịp.

Câu Tiễn gật đầu:

- Hóa ra là như thế!

Tiết Chúc nói tiếp:

Đúc kiếm được một năm, Phong sư ca làm việc quá độ nên tinh lực hao mòn, mới đem tên của tiểu nhân nói cho Ngũ Tử Tư hay. Ngũ Tử Tư liền sửa soạn lễ vật, sai Phong sư ca đến mời tiểu nhân qua nước Ngô, giúp Phong sư ca đúc kiếm. Tiểu nhân mới nghĩ rằng thế hai nước Việt Ngô vốn dĩ thù nhau lâu đời, nước Ngô đúc được kiếm sắc, chẳng cứ gì giết người Tề, người Tấn, mà còn giết luôn cả người Việt mình nữa, nên mới khuyên Phong sư ca đừng trở lại nước Ngô nữa.

Câu Tiễn nói:

- Chính thế, người quả là người hiểu biết.

Tiết Chúc rập đầu:

- Đa tạ đại vương khen ngợi. Thế nhưng Phong sư ca không nghe lời khuyên, hôm đó ngủ lại, nửa đêm đột nhiên dí kiếm sắc vào cổ tiểu nhân, rồi chặt đứt bốn ngón tay khiến cho thành phế nhân.

Câu Tiễn giận quá, lớn tiếng:

- Nếu sau này bắt được Phong Hồ Tử, ta sẽ băm vằm y thành mắm.

Văn Chung nói:

- Tiết tiên sinh, bản thân ông không đúc kiếm được, nhưng chỉ bảo cho thợ rèn, mình vẫn có thể đúc được hàng nghìn, hàng vạn thanh kiếm sắc.

Tiết Chúc nói:

- Băm đại phu, sắt để đúc kiếm thì hai nước Việt Ngô đều có cả, nhưng đồng tốt thì Việt có, mà thiếc tốt thì lại ở tại Ngô.

Phạm Lãi nói:

- Ngũ Tử Tư vốn đã sai người canh gác Tích sơn, không cho dân chúng đào thiếc, phải thế không?

Tiết Chúc mặt lộ vẻ kinh ngạc, nói:

- Phạm đại phu, nguyên lai ngài đã biết chuyện đó rồi.

Phạm Lãi mỉm cười:

- Ta chỉ đoán thế mà thôi. Nay Ngũ Tử Tư đã chết rồi, lệnh y ban ra chắc gì người Ngô còn theo. Nếu đem giá cao mà mua nghĩ rằng thiếc tốt kiếm cũng không khó.

Câu Tiễn nói:

- Thế nhưng nước xa không chứa được lửa gần, kiếm được đồng, mua được thiếc, xây lò, đúc kiếm, đúc không được kiếm tốt lại phải khởi từ đầu, ít ra cũng mất độ hai ba năm. Nếu như Phù Sai không sống được tới lúc đó chẳng hóa ra là cái hận để đời sao?

Văn Chung, Phạm Lãi cùng khom lưng thưa:

- Chính thế, chúng thần xin chờ nghe kế sách của đại vương.

Phạm Lãi rời cung rồi, trong lòng suy nghĩ:

- Đại vương đợi chẳng nổi hai ba năm, còn ta thì thêm một ngày, một đêm, cũng đã ...

Nghĩ tới đó, ngực thấy đau nhói, trong đầu hiện ra ngay một bóng hình diễm tuyệt. Đó là hình bóng người con gái giặt lụa bên bờ suối Tây Thi. Người con gái đó tên là Di Quang, chính mình đã tìm khắp thiên hạ để có được, người đã do linh khí núi sông nước Việt tạo thành, rồi lại chính mình đưa lên đường sang cống vào cung nước Ngô.

Đường từ Cối Kê sang Cô Tô rất ngắn, chỉ mất vài ngày đường thủy, thế nhưng chỉ trong thời gian ngắn ngủi ấy, hai người đã yêu nhau thắm thiết, không thể nào chia lìa. Trên khuôn mặt trắng ngần của Tây Thi, hai giọt lệ chẳng khác nào hai hạt trân châu, tiếng nàng êm đềm như suối chảy:

- Thiếu Bá, chàng hãy hứa, nhất định sẽ sang đón thiếp về, càng sớm càng hay, thiếp ngày đêm trông đợi. Chàng hãy nói một lần nữa, nói là sẽ không bao giờ quên thiếp cả.

Thù nước Việt không thể không báo, nên đành phải thế. Thế nhưng Di Quang còn phải nằm trong vòng tay Phù Sai, thì lòng hờn ghen, khổ não lúc nào cũng dần vật trong tim. Phải dứt kiếm thật nhanh, kiếm phải sắc bén hơn kiếm của nước Ngô...

Chàng chậm rãi đi trên đường, theo sau là mười tám vệ sĩ lẽo đẽo ở xa.

Bỗng dừng từ con đường phía tây vọng đến tiếng một đoàn người hát bằng tiếng Ngô:

- Kiếm ta sắc hề, địch mất mặt. Kiếm ta vung lên hề, địch rơi đầu ...

Tám người mặc áo xanh, tay choàng tay, cất tiếng hát rống lên, cùng nhau tiến tới như chỗ không người. Người đi đường ai nấy tránh giạt ra một bên. Đó chính là bọn kiếm sĩ nước Ngô toàn thắng hôm trước trong cung nước Việt, hẳn là uống rượu vào, hoành hành nhiều loạn trên đường phố.

Phạm Lãi nhíu mày, nổi tức giận dâng lên đầy ngực.

Tám tên kiếm sĩ nước Ngô đi đến trước mặt Phạm Lãi. Tên đi đầu mắt lơ đãng, nhìn chàng trừng trừng, rồi nói:

- Người là Phạm đại phu ... ha ha, ha ha, ha ha!

Hai tên vệ sĩ sấn lên trước, chặn trước mặt Phạm Lãi, hét lớn:

- Không được vô lễ, mau tránh ra!

Tám tên kiếm sĩ cùng cất tiếng cười hô hố, nhái giọng Việt:

- Không được vô lễ, mau tránh ra!

Hai tên vệ sĩ rút phát trường kiếm, hét to:

- Đại vương đã ra lệnh, ai dám động đến đại phu sẽ bị chém đầu!

Tên đi đầu trong bọn nước Ngô, chân nam đá chân chiêu, hỏi lại:

- Chém đầu người, hay chém đầu ta?

Phạm Lãi nghĩ thầm:

- Bọn này là sứ thần nước Ngô, tuy vô lễ, nhưng không nên cùng chúng động thủ.

Vừa định nói: "Tránh cho họ đi" thì đột nhiên ánh sáng lấp lánh, hai tên vệ sĩ kêu la thảm khóc, tiếp theo hai tiếng leng keng, hai bàn tay phải cầm kiếm của họ đã rơi xuống đất. Tên đi đầu trong bọn nước Ngô chậm rãi cho kiếm vào vỏ, mặt đầy vẻ ngạo nghễ.

Mười sáu người còn lại trong bọn vệ sĩ nhất tề rút kiếm, chạy lên bao vây bọn kiếm sĩ nước Ngô. Tên đi đầu ngửa mặt lên trời cười ha hả, nói:

- Bọn ta từ Cô Tô đến Cối Kê, vốn đã không mong sống sót mà về, thử xem nước Việt chúng bay đe

Đọc và Download truyện FULL tại TRUYEN368.com

=> Xem mục lục

Lời kết: Ở thời đại mà thiết bị di động đang dần thay thế sách truyện truyền thống, hàng trăm trang "web truyện" được xây dựng với tốc độ chóng mặt. Chính vì thế chọn lựa được thật là khó. Luôn cập nhật những đầu truyện, chương truyện mới nhất.

- Chính vì thế chọn lựa được thật là khó. Luôn cập nhật những đầu truyện, chương truyện mới nhất. Xây dựng một "vũ đài" thỏa mãn đam mê viết truyện của bạn. Chém gió, luận bàn đã có hệ thống diễn đàn và Fan page. Với hệ thống file Ebook phong phú, đầy đủ, bạn có thể nhàn nhai ngồi đọc ở bất cứ nơi đâu. Giao diện đơn giản, phân chia từng mục- từng thể loại hợp lý, chức năng tìm kiếm tối ưu mà không trang web truyện nào có được...

- Đó là những gì bạn cần? truyen368.com sẽ đáp ứng tất cả. Hơn thế nữa, truyen368.com được xây dựng bởi những người có lòng đam mê nhiệt tình với sách truyện, đội ngũ kỹ thuật viên hùng hậu luôn đột phá về ý tưởng, tự làm mới chính mình.

-Được gọi là "sinh sau đẻ muộn" nhưng với tiềm năng và sức mạnh của mình, trong tương lai gần, truyen368.com chắc chắn sẽ làm hài lòng tất cả các bạn Hoan nghênh bạn đến với truyen368.com!